

និស្សិតកាន់តែច្រើនវិលត្រឡប់ ការបើកសាលាវិញបន្តទៅមុខ
សហគមន៍សាលារៀនតំបន់ឡងប៊ិចជាទីមេត្រី

នៅសប្តាហ៍នេះសិស្សរបស់យើងជាច្រើនបានវិលត្រឡប់ទៅសាលារៀនដោយផ្ទាល់។ នៅពេលខ្ញុំបានទៅមើលថ្នាក់រៀន
ថ្នាក់អនុវិទ្យាល័យនិងវិទ្យាល័យនៅទូទាំងទីក្រុង ខ្ញុំរីករាយនឹងមានឱកាសនិយាយជាមួយសិស្សដែលបញ្ចេញមតិដោយ
សេរី។ ខ្ញុំបានឮរឿងរ៉ាវអំពីការលំបាកក្នុងការនៅផ្ទះអស់រយៈពេលជាច្រើនខែ។ ខ្ញុំបានឮពីរបៀបដែលការនៅតែឯងមាន
ឥទ្ធិពលលើទំនុកចិត្តលើខ្លួនឯងនិងអារម្មណ៍នៃសុខភាពរបស់សិស្សម្នាក់ៗ។ ខ្ញុំបានឮថាវាលំបាកប៉ុណ្ណាក្នុងការរក្សាមិត្តភាព
តាមរយៈទូរស័ព្ទឬកុំព្យូទ័រ។ ខ្ញុំក៏បានឮរឿងមួយចំនួនដែលបានរំលឹកខ្ញុំអំពីថាតើសិស្សរបស់យើងមានភាពធន់និងរឹងមាំ
ប៉ុណ្ណា។ ខណៈពេលដែលសិស្សខ្លះបានបង្ហាញអារម្មណ៍អន្ទះសាច់ពោះការផ្លាស់ប្តូរទៅសាលារៀននិងការពិបាកដាក់ម៉ោង
ឱ្យនាឡិកាទើបរបស់ពួកគេហើយចេញពីទ្វារ ពួកគេទាំងអស់ក៏មានសេចក្តីរីករាយដែលបានឃើញមិត្តភក្តិ ធ្វើអន្តរកម្មជាមួយ
គ្រូដែលពួកគេចូលចិត្ត ឬបុគ្គលិកណាម្នាក់ហៅឈ្មោះរបស់ពួកគេពេលគេដើរឆ្លងកាត់ទីធ្លាសាលា និងឱកាសដើរចូលទៅ
ក្នុងមជ្ឈមណ្ឌលសុខភាពសាលារៀនរបស់ពួកគេ ស្តាប់តន្ត្រីនិងឬគ្រាន់តែ “សម្រាកស្ងៀម” រវាងថ្នាក់នៅក្នុងកន្លែងដែលពួក
គេស្គាល់និងស្រឡាញ់។

ឆ្នាំកន្លងមកនេះបានផ្លាស់ប្តូរយើងជាមនុស្សហើយវាបានផ្លាស់ប្តូរនិស្សិតរបស់យើង។ ក្នុងករណីដែលល្អបំផុត និស្សិតរបស់
យើងបានបង្កើតសហគមន៍កាន់តែខ្លាំងឡើង កម្រិតថ្មីនៃការយល់ចិត្តនិងការយល់ដឹងអំពីរបៀបដែលពិភពលោកអាចមាន
ភាពលំបាកសម្រាប់មនុស្សជាច្រើនរួមទាំងមិត្តភក្តិរបស់ពួកគេ។ វាក៏ជាឆ្នាំនៃការបាត់បង់ ការរងទុក្ខ និងការលំបាកផងដែរ។
មិនដែលមានពេលវេលាសំខាន់ជាងនេះសម្រាប់ការយល់ដឹងនិងការយល់ចិត្តនៅក្នុងសាលារៀនរបស់យើងជាងពេល
បច្ចុប្បន្ននេះទេ។

ខ្ញុំចូលចិត្តស្តាប់ពីគ្រូអំពីវិធីដែលពួកគេបានគ្រោងទុកយ៉ាងល្អសម្រាប់សិស្សរបស់ពួកគេក្នុងការវិលត្រឡប់មកវិញ - និង
សម្រាប់ការផ្គត់ផ្គង់ដល់សិស្សដែលនឹងបន្តនៅរៀនតាមអនឡាញ។ ខ្ញុំបានសង្កេតឃើញគ្រូឈប់និងស្តាប់សិស្សតាមរបៀប
ថ្មីហើយលើកទឹកចិត្តពួកគេអោយ “ ចំណាយពេលរបស់ពួកគេ ” ។ នៅពេលខ្ញុំឈរនៅក្នុងថ្នាក់រៀននៅវិទ្យាល័យ
Renaissance កាលពីថ្ងៃច័ន្ទនៅពេលសិស្សថ្នាក់ទី១២ត្រឡប់មកវិញ គ្រូបានបង្ហាញពីការលំបាកផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ក្នុង
ការបង្រៀនពេលដំណាលគ្នាដោយផ្ទាល់ ដល់សិស្សនៅក្នុងបន្ទប់និងអ្នករៀននិមិត្តប្រូ Zoomies ហើយបានស្នើសុំឱ្យសិស្ស
ផ្តល់ឱ្យគាត់នូវឱកាសសម្របខ្លួនទៅតាមកាលៈទេសៈនៅប៉ុន្មានថ្ងៃដំបូង។ វាពិបាកកិត្តិយសមួយដែលបានឃើញភាព
ត្រឹមត្រូវរវាងគ្រូនិងសិស្សនៅក្នុងចន្លោះដ៏ពិសិដ្ឋនៃថ្នាក់រៀនមួយរបស់យើង។ អន្តរកម្មប្រភេទនេះហើយជាមូលហេតុដែលខ្ញុំ
បានចូលធ្វើការក្នុងវិស័យអប់រំជាច្រើនឆ្នាំកន្លងមក។ គឺតាមរយៈអន្តរកម្មនីមួយៗនេះហើយដែលយើងមានឱកាសជះឥទ្ធិ
ពលដល់ជីវិតរបស់សិស្ស។

នៅសប្តាហ៍ក្រោយ សិស្សវិទ្យាល័យរបស់យើងទាំងឡាយណាដែលបានជ្រើសរើសការបង្រៀនដោយផ្ទាល់នឹងវិលត្រឡប់
មកសាលាវិញ។ អ្វីដែលខ្ញុំដឹងច្បាស់គឺក្រុម LBUUSD របស់យើង - គ្រូ អ្នកគ្រប់គ្រង បុគ្គលិកគាំទ្រ - នឹងធ្វើការដើម្បីប្រើ
ប្រាស់រយៈពេល ១០ សប្តាហ៍ដែលនៅសល់នៅក្នុងឆ្នាំសិក្សានេះឱ្យបានល្អបំផុត។

ខ្ញុំបានលើកឡើងនៅក្នុងសារសហគមន៍មុនៗថា យើងកំពុងធ្វើការយ៉ាងមហិមាញឹកញាប់ចំពោះផែនការការងារសម្រាប់ការសិក្សា នៅរដូវក្តៅ រួមទាំងឱកាសសម្រាប់ការពង្រឹងនិងការគាំទ្រខាងផ្លូវចិត្តនិងអារម្មណ៍ផងដែរ។ យើងក៏កំពុងរៀបចំផែនការរៀន នៅសាលាពេញមួយថ្ងៃ ដែលនឹងចាប់ផ្តើមពីរដូវស្លឹកឈើជ្រុះខាងមុខ។ នោះមានន័យថាជាកាលវិភាគដោយផ្ទាល់ពេញមួយ ថ្ងៃសម្រាប់សិស្សទាំងអស់ដែលចង់បាន (និងជម្រើសសម្រាប់គ្រូសារដើម្បីជ្រើសរើសកម្មវិធីតាមអនឡាញប្រសិនបើពួកគេ ចង់បាន) ។ ជាការពិត ផែនការរបស់យើងអាស្រ័យលើការផ្លាស់ប្តូរនៅក្នុងសុខភាពសហគមន៍របស់យើង ប៉ុន្តែយើងពិតជា មានក្តីសង្ឃឹម។

ខ្ញុំចង់ទុកពេលឱ្យអ្នកគិតអំពីអំណាចនៃការអប់រំនៅថ្ងៃនេះ ។ សប្តាហ៍ទី ១ នៃខែឧសភាគឺជាពេលវេលាមួយដែលយើង ប្រារព្ធទិវាអបអរសាទរគ្រូបង្រៀនទូទាំងប្រទេស។ ខ្ញុំសង្ឃឹមថាអ្នកនឹងឆ្លៀតពេលឆ្លុះបញ្ចាំងពីសារៈសំខាន់នៃការអប់រំសំរាប់ និស្សិតរបស់យើង។ មិនថាឡើយអ្នកជាឪពុកម្តាយ អាណាព្យាបាល ជីដូនជីតា មិត្តភ័ក្ត្រ ប្តីប្រពន្ធ ឬសមាជិកសហគមន៍ ដែលបានឮសារនេះ សូមចំណាយពេលបន្តិចដើម្បីថ្លែងអំណរគុណដល់គ្រូបង្រៀននៅឆ្នាំនេះ។ វាជាឆ្នាំដ៏លំបាកមួយ សម្រាប់គ្រូរបស់យើង ហើយសារនៃការលើកទឹកចិត្តមានសក្តានុពលក្នុងការជួយអោយគ្រូញញឹមនិងព្យាយាមតស៊ូក្នុងគ្រា លំបាកទាំងនេះ។ សូមអរគុណចំពោះការគាំទ្រជាបន្តរបស់អ្នក។

ដោយសេចក្តីទុកចិត្ត

Jill Baker, Ed. D.
អគ្គនាយកនៃសាលារៀន